JANINAS HJÄRTA

Av Marika Stjernstedt.

(Forts. fr. föreg. nr.)

Stefans röst är smidig, böjlig. När han talar till Janina, ljuder den som om han ville svepa in henne i vart tonfall. Hon tänker på det: i allt och med allt spinner han om henne sin vilja att vinna henne...

Hon småler i mörkret.

Men samtidigt erfar hon en svag ovilja mot detta snärjande, detta ömma snärjande, så fint, så försåtligt... Gå vi inte in och se på dansen? föreslår hon avledande, men han hör det inte, han fortsätter att tala:

— Och jag tänker på att vi aldrig ska skiljas mer, och det gör mig lycklig. Vilken natt denna är! Att sitta med sin älskades hand i sin och drömma under de glidande dansmelodierna... Och allt vad du vill, allt vill jag göra för dig.

Han frågade lägre:

— Blir du också lycklig, — Janina?

— Ja.

— Ja — endast ja?

— Å Stefan, sade hon blidt, jag tror du alltför ofta kommer mig att minnas hur... hur du ger mer än jag! Tag inte illa upp det, jag ber dig, du slösar över mig och — ibland känner jag det som en skuld. Käraste, tag ej illa upp det, jag har så svårt att vara skyldig människor.

Hennes stämma sjönk vid de sista orden. Hon gjorde sig också fri från hans arm och satte sig upprätt. Varför plåga vi varandra? tänkte hon och visste att hon redan sagt för mycket. Stefan frågade:

— Vara skyldig — också mig?

— Kanske mest dig, därför att där är det så lätt att betala — alltför lätt. Hör mig. Jag vet ju att om jag bara räcker ut handen och lägger den över ditt knä — så här! så gör det dig glädje. Och då tänker jag: bör jag inte nu göra denna rörelse, säga detta ord som han håller av?... Mitt huvud är klart och jag delar ut av min stora godhet — och kan ändå inte ge nog.

Stefan reste sig upp, han gick ett par steg på verandan. Hans röst var skarp när han svarade:

— Du har ingen kärlek för mig, det är alltihop.

Men genast syntes det henne då, att något åter krympte samman inom henne, smärtsamt, fullt av ömhet..... Så har hon inte menat, åter har hon sagt mer än hon ville, annat än hon ville. Hon talade till honom som till en kamrat och han är en man som älskar... Det var mörkt härute, hon kunde ej se hans anlete, men hon visste att det var blekt, stelt av den djupaste gråmelse. Allting syntes för väl på de känsliga dragen och hon kunde meningen i allt som rörde sig över dem. Han stod helt i skuggan av en av de stora pelarna, men hon visste att han cavbrutet betraktade henne. Hennes armar hängde rakt ner, händerna hade gripit om pallens bräde där hon satt.

Ti ti ti ti ljöd det från salen.

Nu hörde hon också att postskjutsens klockor närmat sig.

En blommande pelargonium stod alldeles intill henne och det luktade från av dess rundade sammetslena blad, men Janina tyckte om denna doft, som nästan verkar animaliskt, och hon andades djupt in. Från gårdsplanens rhatter kändes också rosornas och lövkojornas dofter stärkande och livfulla.

Nu kunde hon resa sig upp, gå fram till Stefan... hon lägger sina händer på hans skuldror, hon kommer honom så nära att hennes bröst snuddar vid hans och hon kan säga... älskade kan hon säga, tag det inte så, det är endast därför att du ständigt tänker på — den andre, som du tar det så — hör mig! Och hon ler, hon höjer sig på tå — och han slår då armarna omkring henne, kramar henne tills hon kvider...

Allt detta kunde hon göra och hon satt dock kvar, egendomligt loj, lyssnande till alla ljud; violinens, de många rösternas där inne... Hon mindes hur hon nyss såg den tyska guvernanten dansa i en blåklintsblå klänning med vita fransar; det var den vackre ryttmästaren som förde henne till en mazurka, Janina hade själv hört honom säga: nu bjuder jag upp Fräulein! och han hade småskrattat, ty det ansågs bland pojkarna att Fräulein var kär i morbror... Han förde henne nu i dansen, hennes arm var utsträckt och hennes huvud kastat tillbaka med en ovan, triumferande rörelse; de rädda kaninögonen, som sutto långt ute på tinningarna, blickade extatiskt rätt framför sig. Janina hade sett på henne; hon är stolt, tänkte hon, hon är lycklig nu. Kanske är hon skön, förnäm och tillbedd. Var människa har en dröm, där hon ser sig själv, hon går bland de andra och de ana den icke... Ryttmästaren förde Fräulein tillbaka till en stol, han bockade sig, och hon satt där med brännande kinder och sinnessjuk blick, som ännu för en stund endast skulle skåda drömmen...

Janina förde sina händer mot bröstet, så sprang hon upp, fram till Stefan.

— Å men käre, varför säger du ingenting? Jag glömde bort dig en minut, förlåt, tänk dig jag fick för mig hur Fräulein dansade med Boleslaw nyss! Gud vet varför det kom för mig igen — hon såg så underlig ut. Tror du inte det finns en liten hemlig galenskap inom oss alla, som vi noga döljer?

Sin livlighet, sin ljusa röst spann hon om honom, han måste le.

— Sånа tankar du har, sade han.

— Är du nöjd då?

— Om jag också inte höll av dig, skulle du fängsla och roa mig för ett helt liv!

— Tänk så bra du!

— Ja, tänk.

Deras läppar möttes, Janina slöt ögonen.

— Varför ser du aldrig på mig när vi kyssas?

— Jag vet inte, svarade hon.

— Vad tänker du då? vad tänkte du nu?

— Jag tänkte på dig, på hela ditt liv. Du har inte haft det så gott.

— Nu får jag det gott.

— Ja.

Han tryckte henne hårt mot sitt hjärta. Hans händer strökо ner efter sidorna av hennes krropp..... åter fyllde honom de långa dagarnas stumma längtan och begär. Han lät sina heta blickar falla för att inte låta henne märka deras glöd.....

— Men hör, sade Janina plötsligt, det är ju ändå hit de kommer, klockorna! Hör du inte?

— Jo, det är en vagn i allén.

De stodo stilla lyssnande bredvid varandra. Från poppelallén ljödo klockorna torrt, de hade knappt mer klang än om de varit av trä? En sista gång drog Stefan si nälskade intill sig och kysste henne..... Grindens två vita stolpar lyste genom mörkret, betecknande inkörseln till gården. En vagn svängde in, man hörde en piska vina i luften och de små hästfötternas galopperande. Det är nog långväga resande som kommer så sent, sade Janina, jag går in och säger till.

I den stora inre farstun reste tjänarna långa bord med té och bakverk, nygräddade piroger, honung och sylter i glasskålar, filbunkar, höga uppsättningar av frukt, marmelader, äppleostar och vallmofrökakor..... Men i salen gick dansen livligare än någonsin. Många av de äldre hade nu kommit upp och gymnasisterna hade vågat sig fram. Hettan i rummet slog emot Janina, där var tocknigt av rök, ljusens lågor syntes bjärt gula. En av musikanterna drack ivrigt ur en spilkum, men gossen med triangeln hade somnat på sin stol..... Det kommer mer främmande Martha, sade Janina, och i detsamma hade unge Vincent tagit fatt henne och drog henne med sig ut i dansen.

Ti ti ti ti. Nu ha de tagit upp den lustiga wienervisan igen. Ett ögonblick sprang Vincent ut för att inhämta nyheter och han var strax tillbaka: Det är två ryska officerare och en civil med dem, sade han, de hade stannat i byn, men på vårdshuset sa man till dem att fara hit och de ber att få vara över natten. — Nå? — ja, sådant händer ju emellanåt. De ska upp till sina regementen och ut i kriget. Den civile ska också ut i kriget. Han är visst läkare, han är frivillig. Men vi bryr oss inte om dem, va? Vi dansar igen, Janina!

— Är Stefan där?

— Ja och morbror och pappa och Ludmila! Kom.

De dansade åter ut. Intill ett fönster satt Martha och hon nickade efter dem. Janina såg att studenten Pilarski var bredvid henne, han hade inte dansat och hon hade inte sett honom förut i kväll. Genom fönstret bakom dem såg hon ett åkdon långsamt skrida över gården på väg mot stallet, men man hörde ej mer klockorna för musikens fördubblade fart här inne.

Det var trångt i salen, Vincent höll hårt i Janinas hand, han förde henne smidigt mellan de många andra. De dansade fort, tysta.....

Och nu händer någonting.

Plötsligt tystnar spelet, dörren till farstun har öppnats och herr Adam har givit ett tecken. Han står där inne och säger med sin torra stämma som endast de närmaste uppfatta:

— Vi välkomnar nya gäster. Var är min hustru? Martha? Janina?

Det är tre främmande med honom, tvenne unga officerare och en tredje civilklädd man. Herr Adam Siendowski nämner deras namn lågmält, ty han är inte säker på dem, och han gör en handrörelse utåt salen. Det är fäst säger han, min mors namndag, alla våra grannar och vänner.... Alla ha vänt sig mot honom och de tre, par om par skockade sig närmare; han för handen med sigillringen mot skägget och stryker det och hans ögon smalna till streck. Alla gästerna avvakta, nyfikna. Hans hustru har gått fram och välkomnar, också Martha säger några ord:

Men Janina står orörlig framför gruppen. Över sina skuldror känner hon som en tyngd och något sjunker, sjunker inom henne, der är som om hennes kropp rann bort. Hon ser på den tredje främlingen, den långe mörke mannen över vars panna en flik av håret ligger ner, och hon ser ingenting annat... Detta välbekanta kära ansikte..... och nu — här! Paul. Och samtidigt hör hon de andra tala och förste fiolen börjar stämma sitt instrument igen. Bredvid henne står Stefan — ja, ja naturligtvis, och han får ingenting märka. Hennes kropp är stel men tankarna arbeta dock ilande; hennes ansikte känns dött men det måste le; hon tar också ett steg framåt; nu är det henne de hälsa på. Hon håller andan som om detta skulle hindra något att brista ut.

Och nu möter hon Pauls blick.

En sekund.

Så säger hon högt:

— Vi har visst träffats förut.

Och med dessa ord har hon bestämt att de två känna varandra och ingenting vidare. En sekund ha hans ögon varit fästa vid hennes, frågande, brännande, ensamma inför henne, men nu bugar han sig djupt och svarar endast med en röst, som är ännu mer behärskad än hennes egen.

Ja vi har träffats.

Detta är allt.

Strax är hon inne i virveln igen, alla rösterna slå nu tillsammans, en del av gästerna strömma ut till borden med té och läckerheter. Hon känner att Stefan slår sin arm om hennes liv, men hon hör honom inte, hennes öron lyssna spänt till ljudet av Pauls röst som fortsätter att tala bakom henne. Ja, säger han beskrivande, vi har åkt hela dagen, mina reskamrater och jag, men våra vägar skiljas här, det var endast tillfälligt sällskap. Jag far över Niemkowicze.

Niemkowicze.

Vem talar han till? till Martha? Hon vill vända sig om, yttra något, vill åter höra denna röst som kommer henne att skälva — men hon kan ej.

Och nu följa stunder, kanske endast minuter då hon upphör att tänka, att leva. Stefan har fört henne ut till bordet och försett henne med té och bakverk, han talar till henne och hon svarar. Jaså, hade ni räkats förut? Ja, i Schweiz, jag kände hans syster. Du har inte talat om dem. Nej, nej kanske icke, jag har ju träffat så många människor..... Hon håller hårt i teskeden för att det inte ska märkas att hennes fingrar darra; hon tuggar en bit kaka och sväljer den modosamt och kan ej äta mer, hon dricker ur sitt té i ett drag. Mitt emot henne sitter en liten svartklädd fru med bekymrat uteeende och ser på henne, men hon ser ingenting särskilt, har endast av en händelse fått just Janina att begrunda. Bredvid frun är en ledig plats, Vincent tar den, han har en omättlig portion olika sylter på en glastallrik.

Paul är inte i rummet.

Janina blickar över det, han är ej där.

Stefan ser på henne med glänsande ögon, han ser hela tiden på hennes mun. Hon fuktar hastigt läpparna, blir också i dem, de äro torra.

— Se inte på mig så där!

— Är du nervös käraste? frågade han.

— Ja, säger hon, ty det vore dummare att neka.....

— Är det något du inte vill berätta för mig?

— Nej, nej, bara inte nu. I morgon.

I morgon tycks henne vara något obeskrivligt avlägset..... Hon stryker försonande med handen över fästmannens, men inom henne jäktar en oro som stiger utan avbrott. Vincent, ropar hon, du föräter dig!

— Jag? En polsk mage — det tror du inte själv! Men du, du äter ju ingenting i stället.

— Nej jag är inte hungrig. Jag går in, vet du Stefan, jag orkar inte sitta här.

Och hon reser sig och går in.

Salen är tom. Från serveringsrummet höras spelmännens och tjänarnas skratt. I blåa salongen äro två herrar som skrika ut sina tankar: det kommer att hända värre saker, vänta bara! — Ja, min bror som verkligen är inne i det där, verkligen inne, han säger..... De ha tagit sina téglas med sig hit, de äro röda i ansiktet och märka ej Janina. Hon går genom alla rummen och hon går genom dem tillbaka. Hennes strupe är torr och det värker i bröstet och i ögonen. Överallt stå öppna fönster och nattluften drar genom huset. Hon stannar vid ett fönster: det susar från trädgården, de stora klippta granarna stå som dunkla, groteska figurer.

Det går nu en tid. Det kommer underliga människor in i rummet, där hon är. Först frun med det bekymrade utseendet och hon och Janina språka, under det frun oavbrutet gnider sin haka med pekfingret; men plötsligt säger hon med en djup suck: och så har jag en syster som lider av klep tomani — och Janina märker då att hon inte alls vet vad de talat om.... Frun går, och nu är det en herre som ser ut som en ekorre, han har runda rödbruna ögon, Janina tycker ej att hon sett honom förut, han har också onaturligt litet huvud. Han talar med en barnslig röst om konst och om att måla en lungsiktig springflicka, Janina frågar om han är målare, men det är han ej. Efter honom passera två unga flickor rummet: kära du, säger den gulklädda, planschetten gick tvärt av..... Och så är det tant Ludmila — Gud, vad hon ser komisk ut, hon ser ut som om hon gick på knäna — stackare! Hon pratar för sig själv med sin basröst: Man ska aldrig låta en karl märka att han intresserar, det ska man inte..... Den ena dagen är man på tinnarna, den andra äter man stenar i stället för bröd.

I salen stämmas instrumenten.

Janina lämnar sin plats vid fönstret, ho nstår mitt på golvet, hennes kropp vaggar, hon vet inte åt vilket håll hon vill gå.

— Paul är här, tänker hon. Paul är här i huset. Paul!

Det kommer mera folk; de gå in och ut. Hon ger sina ögon det skärpta uttrycket av att man söker något eller tänker intensivt, hon frågar myc ket riktigt även efter Martha och nästa person frågor hon efter fru Sienkowska, och hon ger sig sken av ett viktigt ärende, har inte tid att stanna.

— Herr Stefan söker er visst, fröken!

Stefan, nej, nej. Och som hon just är i rummet mitt för trädgården där balkongdörrarna stå öppna, hastar hon ut genom dem. Från den runda balkongen leda två stängda trappor ner till terrassen och där ute är nog ingen..... Gud hjälpe oss alla tyndare — just dessa ord: Gud hjälpe oss alla syndare. Hon upprepar dem idiotiskt och hakar sig fast vid dem som om de varit ett föremål.

Men på balkongen är redan någon före henne. En herre står lutad över räcket mot trädgården; vid hennes steg gör han en rörelse, det är Paul.

—Jag har sökt er, säger hon genast oreflekterat; hon säger det första bästa och hon går ändå fram till honom.

— Förlåt mig, svarar han med fast, lugn röst, jag visste det inte, då hade jag naturligtvis.....

— Nej inte så..... eller vad hade ni naturligtvis? Ni kunde ju inte tänka att jag skulle..... Men är det sant att ni ska resa ut i kriget?

— Ja, det är sant. Jag reser som frivillig. Till de sårade. Jag tror det behövs, ja, jag tror det är riktigt att jag gör det.

— Ja, ja.

Och det blir tyst.

De stå bredvid varandra, båda lutade mot det vita balkongräcket, de se ej på varandra. Över dem välver sommarhimmeln sitt vemodsfulla mörker med bleka stjärnor; från en av de höga klippta granarna klevittar en uggla. Förbi hela trädgården kan man se slätten breda sig konturlöst dunkel, en värld av natt..... Men omkring dem är tyst, ett stort lugn råder. I gräset glimmar det lilla grönaktiga ljuset från en lysmask klart och stilla..... En dag har gått med dess goda och dess onda timmar, har förlorat sig i oändligheten, dränkt sin brand i nattens välsignande svalka.

Ett stort lugn.

Och som Janina står där, känner hon det växa inom sig, småningom kuva den hetsande oron..... Hon står orörlig, endast några tum från hennes hand ligger Pauls arm på balkongräcket. Han står djupt lutad, hon vänder sig nu emot honom, hon ser hans panna, på vilken en flik av håret faller ner. Hon ser ej hans ögon..... En svag vindfläkt för hit den ljumma doften av hö från avlägsna ängar..... I ljussfären från husets fönster flyga förblindade nattfjärilar. En läderlapp fladdrar över terrassen.

Hjärtat vill stanna, vill upphöra att slå i denna stillhet, som famnar likt en moder med kärleksfullt nedböjt ansikte.....

Janina ser på Paul, han märker det inte — eller kanske märker han det och dröjer tigande i det; hon hör ej att han andas..... Åter ser hon denna gestalt, detta älskade huvud. Du gode käre, tänker hon endast — du är här, vad jag har det gott.

Vad jag håller av dig.

Hennes hand vilar på balkongräcket, spetsen av en nagel trycker in ett litet märke i träet, arbetar hela tiden med detta lilla märke utan mening. Men plötsligt lyfter hon handen, hon motstår icke, nej, nu tänker hon endast detta: att hon måste..... Och hon lägger handen på hans huvud och smeker det, hon stryker över det, hennes fingrar borra sig skälvande in i detta mörka hår.....

Icke en rörelse gör han, inte heller nu, men han säger lågt:

— Ånej, inte så — det är farligt. Och han upprepar: det är farligt.

— Farligt?

Då är det som om hela hans starka kropp knöt sig i dessa ord, vilka han uttalar med utomordentligt tydlig ehuru ännu lägre stämma:

— Eller förstår ni inte att jag håller av er?

Och i detsamma står han upprätt, rak, mycket hög, han tar hennes båda händer, hans ansikte är över henne, hans ögon brinna.

— Ja, säger han, det är farligt att älska en kvinna så som jag älskar dig..... Du ska låta mig gå. Denna gång är det jag som ber: låt mig gå — Janina. Du håller fast mina händer — varför? Jag kan ingenting göra för dig. Du ska gifta dig, jag hörde det nyss, jag talade också med honom som du ska gifta dig med, det var av egen drift jag sökte upp honom..... Men vi hade inte mycket att säga varandra..... Du gråter — varför? över ett flyktigt minne? Det är ingenting.

Han böjer sig ned, han kysser hårt hennes händer, som han fört tillsammans och han trycker dem mot sina ögon — och i nästa sekund hastar han bort, flyr in i rummen därifrån musik och röster ljuda.

JANINAS HJÄRTA

Nästa förmiddag. Åter en solig dag.

Hela morgonen hade det varit livligt på Bjala. Alltsedan klockan åtta hade frukost varit dukad. Fräulein och den engelska missen hade turat om att stå vid den jättelika samovaren vid övre ändan av det långa bordet och fylla på alla téglas och koppar. Några av de gårdagsgäster som stannat kvar över natten skulle resa tidigt hem, hästarnas fötter skrapade otåligt där ute på gruset.

Undan för undan kommo de in i salen, fru Sienkowska var också där och tog avsked av de resande. I den blåa salongen hade generalskan slagit sig ner och höll åter hov, man gick in och sade farväl åt henne — till nästa år, till nästa år, nickade gumman och tvivlade ej på att hon skulle leva så länge..... Och så åkte ekipagen bort, man ropade och vifta de ännu i svängen ut genom grinden; på verandan stodo alla barnen.

Om en liten stund rullade nästa vagn fram och detsamma upprepades. Herrarna kysste varandra på kinden och damerna kysste de på handen. En liten fröken är försvunnen, och hon befinnes ännu i avresans minut ha gått ner bland krusbärsbuskarna med Xaver. Det var morbrodern som hittat dem där och han höll ett förfärligt nojs med systersonen — en sån don Juan, kunde man tänka sig! medan den unga damen svepte en dammkappa omkring sig och förtvivlat rodnande hoppade upp i vagnen, där far och mor väntade.

Janina hade inte synts till.

Stefan hade redan tidigt kommit in och druckit té, han tog nu plats på verandan, icke med den lilla gula råtthunden, resonnerade med pojkarna. Vincent såg på honom med förställd nyfikenhet, något ligger i luften, men man får ej tag i det.

På kvällen i går hade Stefan sökt Janina, han hade frågat flera personer efter henne, men hon var borta. Det hade spelats upp ett par sista valser, men hon dansade ej; orolig hade Martha då sprungit upp i hennes rum, men det var tomt..... Vincio, har du sett Janina? — Ja hon går i trädgården, vad vill ni henne? — Herre, Gud, varför går hon i trädgården? Är hon ensam? Hur vet du det? — Vincent hade ryckt på axlarna. Gick Janina i trädgården, så gick hon där och det var hennes ensak; han ämnade inte förråda henne. eDt var en händelse, att han sett henne togo vägen nedåt en av de övervuxna lindalléerna, han hade smugit efter och sett henne falla ihop på en bänk i det djupaste dunklet. Skamlösa spion! hade han kallat sig själv; men ville hon vara i fred, så nog skulle han skydda henne. Gick hon åt höger? frågade Stefan. Ja, svarade han, ogenerat vilseledande.

Detta satt Vincent och tänkte på, och han såg på Stefan, som lekte med råtthunden och låtsades vara lugn. Något hade hänt, det var då säkert, men han ämnade inte snoka i det, det angick honom ej. Så mycket jobb här i världen! Satt inte Pilarski på trappan här sedan mitt i natten — gamla karlen nästan gråt, han var naturligtvis kär i Martha. Och hans egen bror Xaver gick i buskarna och kysstes med den där ljusblåa flickan.....

Nu kom Martha i dörren, med henne var den tredje ryssen, den långe. De två officerarna hade redan farit mycket tidigt, men den här skulle till Niemkowicze och herr Adam Sienkowski hade lovat honom hästar, som nu snart skulle köra fram. Det kom i dagen att ryssen och herr Adam suttit uppe och pratat hela natten borta i flygeln, och Vincent betraktade med undran denne man, som kunnat förleda hans far till meddelsamhet.

— Men vad talade ni väl om?

(Forts.)

SVERIGE-NYHETER

(Forts. fr. sid 6.)

ÖSTERSUND. Fann sin grav under snön. Enligt vad Jämtlands-Posten erfarit, har manu nu noggrannt genomsökt den trakt i Pårekfjället, där man trott sig skola finna liket av den omokmne amanuensen vid observatoriet M. Hofling. Något som helst spår efter den förolyckade har icke kunnat anträffas, och man har därför kommit till den slutsatsen, att liket ligger begravt under snön, varför inga utsikter finnas för att det skall kunna an trfäffas. Emellertid har man vidtalat lapparna i trakten att under sina färder fortsätta efterforskningarna.

— En förskingring i Handelsbanken. Enligt vad man erfarit från Strömsund är vid Stockholms handelsbanks därvarande avdelningskontor en större förskingringsaffär under uppsegling. För någon tid sedan uppdagades att bankkontorets kamrer, Ebbe Hertzsprung, avvikit efter betydande försnillningar där. Hr. H. erhöll någon gång under augusti månad tjänstledighet på grund av sjukdom och uppgav sig skola resa till en bestämd plats. Ingen anade under första tiden något ojust från hans sida, men nyligen blev det av en eller annan anledning klart att hr H. ej uppehållit sig på den uppgivna platsen. Han har i stället uttagit pass till utlandet. Förskingringen skulle ha tillgått så, att H. inlöst ett flertal lån och realiserat värdepapperen.

Världens Bästa Tuggtobak

COPENHAGEN

Den rikaste lukt.
Tuggtobaken som varar längst.

HOS ALLA HANDLARE.

Värdefull Svensk Bok FRITT!

Hvarje man borde sända efter ett exemplar af den intressanta och lärorika Svenska Rådgifvaren

"Goda Råd"

Denna berömda med flera illustrationer försedda läkarebok, som Doktor Leigh skrifvit speciellt för svenskar i Amerika, lämnar många värdefulla råd och upplysningar för unga män, omnämner alla för männen säregna sjukdomar, deras följder, förebyggande och huru de kunna botas i hemmet o. s. v. Boken handlar äfven om Lifvets Hemligheter och borde läsas af hvarje ung man. Om ni varit offer för oförstånd i era unga år, eller systemet blifvit försvagadt genom utsväfningar i senare år, bör ni skrifva efter boken. Ni kan blifva återställd till fullkomlig hälsa och styrka genom Dr. Leighs behandling. Boken sändes alldeles gratis och portofritt i förseglad omslag till alla, som insända namn och adress till

Dr. L. K. LEIGH, 177 N. State St., D. 14, Chicago, Ill.

NI KAN BEFORDRA EDER

HÅRVÄXT

Framgångsfull, Vetenskaplig Behandling FRITT

FÖR HERRAR OCH DAMER

Lider Ni av håravfall? Gråsnar Ert hår i förtid? Är det stripigt, klibbigt eller tovigt? Lider Ni av mjäll eller utslag på skalpen? Är ni flintskallig, eller synes det, som om Ni skall bliva det? Om Ni lider av någon av nämnda håraåkommor, försumma den icke, utan försök genast att bliva botad. Dröjsmål äro farliga. Skriv efter vår illustrerade lilla svenska bok

"SANNINGEN OM HÅRET"

(Av en framstående europeisk specialist)

FRI BEHANDLING

Vi vilja på vår egen risk bevisa, att Calvacura-behandlingen förhindrar håravfall, botar mjäll och utslag på skalpen och befordrar ny hårväxt. Vi vilja skicka Eder en $1.00 ask av Calvacura No. 1, tillika med ovannämnda lilla bok "Sanningen om Håret", om Ni sänder oss Ert namn och adress jämte 10 cents i frimärken eller silver för att hjälpa oss att betala utdelningskostnaderna. Klipp ut nedanstående kupong och skicka den i dag till UNION LABORATORY, 142 G Mutual Street, Toronto, Canada.

Gratiskupong för en $1.00 behandling
UNION LABORATORY, 142 G Mutual St., Toronto, Canada.

Jag bifogar 10 cents att hjälpa till med utgifterna för utdelningskostnaden. Var god skicka mig ögonblicklig en eder $1.00 Calvacura No. 1 och eder lilla bok "Sanningen om Håret". (Inneslut denna kupong i Edert brev.) (44—49)

VARJE MEDBORGARES PLIKT.

CANADA VÄNTAR, att varje medborgare, av vilken börd han än må vara, skall hjälpa att bibehålla den frihet och de privilegier, han funnit i Canada genom att köpa Victory Bonds.

Varje medborgare väntas skola hjälpa Canada i dess strid mot den preussiska faran, mot tyranniska autokrater och mot militarism.

Och att göra detta är genom att köpa Victory Bonds.

Victory Bonds skaffa de pengar, genom vilka Canada håller sin armé och födoproduktionen och krigsmaterial, som i sin tur ger arbete och rikedom åt alla.

Canada betalar god ränta åt Victory Bonds-köpare och återbetalar deras pengar, då obligationerna förfalla.

Köp Victory Bonds

Issued by Canada's Victory Loan Committee in co-operation with the Minister of Finance of the Dominion of Canada